

rysunek
malarstwo
grafika
rzeźba

KONFRONTACJE
SZTUKI

WARSZAWA 2018

KONFRONTACJE SZTUKI
WARSZAWA 2018

KONFRONTACJE SZTUKI – WARSZAWA 2018

rysunek, malarstwo, grafika, rzeźba

W poszukiwaniu przestrzeni

PROTOKÓŁ II ETAPU KONKURSU

Galeria Test, Warszawa, ul. Marszałkowska 34/50, 8 grudnia 2017 roku

Jury: **prof. Dariusz Kaca**
mgr Maria Krawczyk – historyk sztuki i krytyk
prof. Antoni Janusz Pastwa
dr hab. Zbigniew Taranienko (przewodniczący)
prof. Apoloniusz Węglowski – kurator programy Galerii Test, przedstawiciel Organizatora.

Na Konkurs wpłynęło 996 prac w wersji elektronicznej.

Do drugiego etapu zostało zakwalifikowanych 90 prac. Trzy osoby nie wzięły udziału w II etapie z przyczyn losowych, bądź regulaminowych, tak więc pozostało 87 uczestników: rysunek – 19, malarstwo – 30, grafika – 23, rzeźba – 15.

RYSUNEK

W dziedzinie rysunku zostały przyznane następujące nagrody i wyróżnienia:

I Nagroda

Keiji Matsumoto

名 – Nazwa, tusz, wosk, flamaster na papierze, 100 x 70 cm, 2017;

II Nagroda

Emilia Pitucha

Czwarty wymiar II, ołówek, 100 x 70 cm, 2017;

III Nagroda

Edyta Piłat

Konstrukcje 9, węgiel, szara tektura, 100 x 70 cm, 2017;

Wyróżnienie

Agnieszka Gogola

W poszukiwaniu ciemnej materii – aksjonu narysować nie sposób, akryl i długopis na papierze, 96 x 69 cm, 2017.

MALARSTWO

W dziedzinie malarstwa zostały przyznane następujące nagrody i wyróżnienia:

I Nagroda

Elwira Goćłowska

Może morze, olej na płótnie, 81 x 100 cm, 2017;

dwie równorzędne II Nagrody

Maciej Osmycki

Kompozycja 24, olej na płótnie, 100 x 100 cm, 2016;

Krystyna Wołowska

In fieri 2017 1, olej na płótnie, 80 x 100 cm, 2017;

Wyróżnienie

Tomasz Myjak

Obiekt malarcki 1, akryl, 49 x 35 cm, 2017.

GRAFIKA

W dziedzinie grafiki zostały przyznane następujące nagrody i wyróżnienia:

I Nagroda

Marta Muszyńska-Józefowicz

Geometria utopiona w perspektywach, linoryt, 90 x 60 cm, 2016;

II Nagroda

Małgorzata Zaremba

W przestrzeni cyfrowego światła 3, akwaforta, 49 x 65 cm, 2017;

dwie równorzędne III Nagrody

Marlena Biczak

Maniera, akwatinta, 70 x 100 cm, 2016;

Natalia Pawlus

Black Box IV, linoryt, 70 x 100 cm, 2016;

Nagroda Dyrektora Mazowieckiego Instytutu Kultury

Małgorzata Stanielewicz

Miasto. Zakłócenia I, linoryt, 30 x 65,5 cm, 2015.

RZEŻBA

W dziedzinie rzeźby zostały przyznane następujące nagrody i wyróżnienia:

I Nagroda

Angelika Gurtat

Systematyka linii, technika własna, 50 x 80 x 40 cm, 2017;

dwie równorzędne III Nagrody

Adam Cieślak

W przestrzeni, drewno, 70 x 70 x 70 cm, 2017;

Joanna Krystyna Romaniuk

Geometrie relazionali, drewno, 50 x 22 x 22 cm, 2015;

Nagroda fundowana Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

Marcin Smosna

Wewnętrzny spór, żywica, 60 x 32 x 32 cm, 2016;

Wyróżnienie

Tomasz Karolak

Wibracje, stal spawana, 65 x 33 x 33 cm, 2017.

ZBIGNIEW TARANIENKO Konfrontacje Sztuki 2018

Druga edycja konkursu *Konfrontacje Sztuki – Warszawa 2018*. *Rysunek, malarstwo, grafika, rzeźba* została zorganizowana podobnie jak przed dwoma laty pod patronatem Mazowieckiego Instytutu Kultury, a zrealizowana przez stołeczną Galerię Test we wszystkich czterech dyscyplinach, a ponadto wytyczona szeroko określonym tematem *W poszukiwaniu przestrzeni*. Wyniki II etapu konkursu – w postaci ostatecznie zakwalifikowanych do niego obrazów, grafik, rysunków i rzeźb – mimo iż wiele z nich cechowały jakości dostatecznie potwierdzające sens jego dalszego prowadzenia – nie przyniosły odkrycia nowych sposobów artystycznego postaciowania kategorii określonej w ideowym haśle. Stały się jednak nieoczekiwanym sondażem sposobów aktualnego ujmowania przez artystów przestrzeni, przeglądem najczęściej powtarzających się typów jej rozumienia i pojawiających się w związku z tym wyobrażeń – przede wszystkim przez ludzi młodych, którzy w tym roku dominowali liczebnie we wszystkich dyscyplinach *Konfrontacji*. Idea konkursu przyniosła rezultat niespodziewany przez Organizatorów i bodaj bardziej istotny socjologicznie niż artystycznie.

Tę w zasadzie prostą życiowo kategorię, jaką jest przestrzeń, której nie można pominąć w wytworach sztuk plastycznych, rozumie się w sposób zróżnicowany. Najwyraźniej wskazała na to licznie obsadzona dziedzina malarstwa, skupiająca połowę uczestników, którzy w pierwszym etapie konkursu przystali około pięciuset propozycji. Wśród nich znalazły się pejzaże – realistyczne i potraktowane jako uogólnienia dążące do abstrakcyjnych ujęć; martwe natury; sceny rodzajowe, ukazywane wraz z postaciami albo ukierunkowane na przekaz fragmentarycznej, lecz często szczegółowo ukazywanej przedmiotowości; przedstawienia zgeometryzowane, czasem wskazujące na przenikającą się wielość przestrzeni albo jej złożoność; różne próby metaforycznego ujmowania głównej kategorii konkursu, jak choćby „przestrzeni krzyku”; w pełni indywidualnie traktowane wyobrażenia typu „moje przestrzenie”, przestrzenie „nieujawniane”, „ukrywane”,

„oniryczne” czy bajkowo-groteskowe, wreszcie dekoracyjnie stylizowane – z zamierzenia wyraźnie mitotwórcze lub symbolistyczne. Wielość sposobów pojmowania przestrzeni jako rezultatów artystycznych poszukiwań przy obecności możliwych w każdym przypadku indywidualnych racji jej traktowania, nawet przy wyborach konwencjonalnych czy quasi-realistycznych (choć przy tego rodzaju obrazach nie można było wykluczyć przypadkowości bądź lekceważenia konkursowej idei) uniemożliwiała zastosowanie określanego przez nią szerokiego kryterium: takiego, które mogłoby ująć przy najmniej najważniejsze typy przestrzeni realnie przedstawianych w pracach bądź jedynie zasygnalizowanych. Rozrzut jej ujęć nie pozwalał jednak na postępowanie się przy kwalifikowaniu prac bardziej precyzyjnymi miernikami od tych, które odnoszą się do zasadniczych artystycznych jakości – ostatecznie w decyzjach jury równie ważnych jak uwzględnianie starań, uwidocznionych na płótnie, papierze czy w układach innych materiałów, odnoszących się do poszukiwania przestrzeni. W przypadku obecnej edycji konkursu zaproponowane nastawienie na poszukiwanie przestrzeni jedynie modyfikowało ogólne kryteria estetyczne, ukierunkowane na swoiste jakości i wartości nadesłanych prac. Nie mniej zostało ono uwzględnione w omówieniu końcowego werdyktu.

W II etapie konkursu *Konfrontacje Sztuki – Warszawa 2018* w dziedzinie malarstwa I Nagrodę otrzymała **Elwira Goćowska**, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z 2017 roku za obraz *Może morze*. Artystka, znana z internetowych rysunków „errorycznych”, opatrzonych ponadto żywymi komentarzami, nadesłała niezwykle subtelną, abstrakcyjną pejzaż, ukazujący malowaną laserunkowo, niebieskozielonkawą powietrzną przestrzeń o nieokreślonej wielkości. Przez nią prześwitują – a może w niej się właśnie mieszczą – nieliczne, wąskie pasy innej rzeczywistości; sądząc po wcześniejszych obrazach malarki, obecnie silniej przez nią zbudowanej i wyraźniej oznaczonej kolorem.

II Nagrodę ex aequo otrzymali artyści starsi od głównej laureatki – **Krystyna Wołowska** za obraz *In fieri* z 2017 roku i **Maciej Osmycki** za pracę *Kompozycja 24* z 2016 roku.

Krystyna Wołowska ukończyła w 1988 roku malarstwo w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Pięknych we Wrocławiu w Pracowni Stanisława Kortyki – od tej pory uprawia malarstwo, fotografię, projektuje witraże; obecnie jest nauczycielem plastyki w liceum. *In fieri* ukazuje zawieszony w przestrzeni pas przyczerwienionej barwy, układającej się w kolejne, poszerzające się formy równoramienne trójkąta, skierowanego ostrzem w dół. Jego kształt wychodzi od wyraźnie zaznaczonego, niewielkiego szarego trójkąta – i wzrasta do układów większych, wtapiających się już w słabo określoną, zagęszczoną przestrzeń. Jeden z zapisów tej formy jest najwyraźniejszy, mniejsze sprawiają wrażenie położonych głębiej, większe – rozpytywają się w mało przenikalnej przestrzeni. Główny motyw jest wyraźny, ale nie jedyny – przestrzeń obrazu przenikają jeszcze dwa pionowe pasy światła i liczne ślady skośnych, nieregularnych przyciemnień. Artystka wyznaje, że bardziej interesują ją przestrzenie odczuwane i wyobrażone niż postrzegane – płótno to potwierdza.

Maciej Osmycki ukończył studia w 1989 roku w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w Pracowni Stefana Gierowskiego, aneks opracował z malarstwa ściennego. Później przez dwa lata prowadził Pracownię Malarskich Technik Monumentalnych na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Guadalajara w Meksyku, a obecnie pracuje w Akademii Sztuki w Szczecinie. Uhonorowana II Nagrodą *ex aequo* praca jest swego rodzaju przestrzenią koloru powstałą z trzech barw: czerwieni, błękitu i zieleni. Nieregularne plamy kolorów położone w centralnej części obrazu i układające się w kulę, w pewnej od niej odległości coraz bardziej w rozmaity sposób mieszają się ze sobą; jednocześnie pomniejszane pola osobnych barw wytwarzają przestrzeń okalającą nie do końca wyodrębniającą się z niej kulistą formę, a ją całą nasycają wieloma zmiennymi aurami. Obie II Nagrody ukazują poetyckie jakości przestrzeni wyobrażonych przy korzystaniu z prostych środków malarskich, a jednocześnie bez nadmiaru mentalnych kombinacji.

Wyróżnienie w dziedzinie malarstwa otrzymał **Tomasz Myjak**, absolwent warszawskiej ASP na Wydziale Malarstwa, ponadto po doktoracie z fotografii w łódzkiej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej, a także habilitacji na macierzystej

uczelni. Myjak prowadzi od 2002 roku jednocześnie własną szkołę rysunku i malarstwa, i kilka różnych pracowni na warszawskiej ASP. Nagrodzona praca – stosunkowo niewielki *Obiekt malarski I* z 2017 roku – przedstawia przestrzeń, przemieniającą się pasmowo od żółtocien poprzez oranże do różu, namalowaną na nierównej, grubo obrobionej powierzchni krzywo odciętego kawałka drewnianego pnia – wszakże o zneutralizowanej materii, został on bowiem pokryty gęstą czernią. Otwarta przestrzeń malarska, w której mogłoby się jeszcze znaleźć wiele innych rzeczy, została osadzona w organicznym materiale – być może jako przypomnienie, że nawet trudne do określenia, bogatsze wyobrażenia miary powstają najczęściej jako naddatek organicznych i ograniczonych konkretów.

Warto jeszcze wspomnieć o dwóch nienagrodzonych obrazach w tej edycji konkursu, namalowanych przez **Pawła Lewandowskiego-Palle**, profesora wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta i **Ernesta Zawadę**, profesora Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej.

W *Obrazie 846* z 2017 roku autorstwa **Lewandowskiego-Palle** wertykalny podział na dwa równe pola połączony został z przekątnymi przecięciami powstałych dzięki niemu trzech prostokątów. Wszystkie pola ograniczone regularnymi przecięciami artysta pokrył kolejno zwaloryzowaną szarością, poszarzałym błękitem, przygaszoną czerwienią, barwą błękitno-stalową i czernią. Sporządzone w niezwykle prosty sposób malarskie płótno zainicjowało grę niespodziewanych układów kolorystycznych przestrzeni.

Ernest Zawada w swojej pracy *Błękitny* połączył natomiast kształty stosowane w abstrakcji geometrycznej – wykorzystywanie dość znormalizowanych, prostych form – z innymi sposobami malowania, cechującymi abstrakcję ekspresyjną lub liryczną. Ograniczył się do swobodnego prowadzenia pędzla stosowania faktur, ale nawet i to stosunkowo niewielkie rozluźnienie wprowadziło do płótna, ukazującego głęboki błękit, jakby ograniczony poszarzałą ramą okna, ożywioną tonacją do pozornie monochromatycznej przestrzeni.

W części konkursu poświęconej rysunkowi próbowało swych sił prawie czterdziestu artystów, do II etapu dotarła połowa – odrzucone zostały głównie prace, w których przestrzeń była ujmowana jako jakiegokolwiek miejsce o łatwo czytelnych odniesieniach do widzialnej rzeczywistości, a ponadto takie, w których była ona rozumiana jako temat dopuszczający dowolne impresje, a w rezultacie tego rodzaju wyboru nie musiała podlegać dostatecznie jasnej konstrukcji. Trzeba wszakże przyznać, że przy tym sposobie jej ujmowania powstało najwięcej prac powiązanych z ideą drugich *Konfrontacji*, nieraz artystycznie dość dojrzałych – prawdopodobnie było to związane z procederem przygotowywania rysunku, funkcjonującego jako dyscyplina autonomiczna, a więc wymagającego dokładnego przemyślenia decyzji, które wykluczyłyby później trudne zmiany konstrukcji. Poza nagrodami pozostało także kilka nienagrodzonych, ale interesujących propozycji.

I Nagrodę otrzymał **Keiji Matsumoto**, absolwent Wydziału Grafiki ASP w Warszawie z 2014 roku, obecnie doktorant studiujący na tejże uczelni – za rysunek oznaczony japońskim znakiem pisma. Artysta, mimo braku nagrody wspomniany w katalogu poprzednich *Konfrontacji*, skutecznie połączył tradycję japońskiej kaligrafii z europejskim rysunkiem, nasycając całą przestrzeń wyrazistą materialnością opracowywanej wizualizacji znaku, pełnego aluzji do organiczności ludzkiego ciała. Nie ma w nim granicy między ciałem, znakiem a materią przestrzeni. W perspektywie rysunku jest to nowy, a jednocześnie bardzo osobisty sposób ukazywania jedności świata i własnej artystycznej ekspresji.

II Nagrodę dostała **Emila Pitucha**, absolwentka w dziedzinie grafiki na Wydziale Artystycznym UMCS w Lublinie z 1986 roku, za pracę *Czwarty wymiar II*, datowaną na rok 2017. Artystka nie zwiera się ze swych wrażeń i przeżyć, jak czyni wielu uczestników konkursu, ale wywołuje je w odbiorcach, a przy tym korzysta z prostych i łatwo rozpoznawalnych środków plastycznych. Subtelnie a zarazem powoli i sumiennie tworzy precyzyjny rysunek, operujący głównie walorem, ukazując metalową kratę jakiejś

niegdysiejszej bramy, wzmocnioną dodatkowymi spojeńcami – być może realnie umiejscowioną na lubelskiej Starówce. Poprzez wydobywane dzięki światłu cechy i jakości dość zwykłej materii rysownicza konstruuje nową, nie do końca codzienną, ekspozycję solidnej przestrzeni.

III Nagrodą – choć jej pracę można było ocenić także wyżej – została uhonorowana **Edyta Piłat**, absolwentka Wydziału Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego z 2012 roku, laureatka I Nagrody za rysunek na poprzednich *Konfrontacjach*. Młoda artystka potwierdziła swój zamysł kolejnym osobistym artefaktem, drążącym nadal już uprzednio deklarowaną poetykę snu. Przestrzeń w wyrazisty sposób konstruowana przez artystkę charakteryzuje podwójne oblicze – jak podawała ona wcześniej w nocie towarzyszącej prezentacji: „rysunek staje się rekonstrukcją czegoś ulotnego i nieistniejącego, a jednak trwale zarejestrowanego w oparciu o zachowane w pamięci fragmenty, szczątki. Nachodzące na siebie warstwy figur, zdecydowane nacięcia i linie, oraz częściowo zanikająca przestrzeń są wizualizacją zarysu uczuć i emocji.” Intrygujące i zmienne układy przestrzenne prac są więc nie tyle zapisem czystych wyobrażeń, co śladem jej pamięci i przeżyć.

Wyróżnienie w dziedzinie rysunku otrzymała **Agnieszka Gogola**, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, którą ukończyła w Pracowni Projektowania Książki w 2016 roku, za serię dziewięćdziesięciu niewielkich szkiców opatrzonych komentarzami, zestawioną jedną planszą w spójny zbiór, zatytułowany *W poszukiwaniu ciemnej materii – aksjonu narysować nie sposób*, pochodzący z roku 2017. To przykład, jak drobne rysunki mogą wytwarzać nową przestrzeń.

Spośród kilku wartościowych i nienagrodzonych prac, o których warto wspomnieć, zwracają przede wszystkim uwagę rysunki **Angeliki Gurtat**, która w zeszłym roku ukończyła Wydział Rzeźby na Akademii krakowskiej, a także **Marcina Bielskiego**, absolwenta Wydziału Mediów i Scenografii z 2010 roku na warszawskiej Akademii, i obecnego doktoranta na Wydziale Malarstwa tejże uczelni – nie trafiły one do zestawu nagród głównie z powodów mniej istotnych niż artystyczne.

W pracy **Angeliki Gurtat** o tytule *Linia w przestrzeni* z 2017 roku zestaw równoległych linii kilkakrotnie zginających się regularnie pod tym samym kątem przecina przestrzeń, wytyczając w niej nowy wymiar – nieskończony, choć ograniczony. Prosta koncepcja, której realizacja pobudza wyobraźnię – można bowiem przypuszczać, że wiązka biegnących równoległych linii jest doprowadzonym do regularności zgeometryzowanym wariantem kilka razy sztywno zagiętej wstęgi Möbiusa. Artystka nie sugeruje interpretacji ukierunkowanej w ten sposób bądź w inny, na przykład biologiczny, można bowiem też powiedzieć, że pasmo linii żyje już samo w przestrzeni: biegnie po nim światło, dające energię...

Podobnie światłem i przestrzenią zainteresowany jest **Marcin Bielski**, co uwidoczniło się w jego rysunku ołówkiem zatytułowanym *Kompozycja*: w stopniowo i łagodnie rozjaśniającej się ku środkowi przestrzeni mieszczą się nieregularnie zagęszczające ją źródła światła, w kształcie zbliżone do kuli; w ich pobliżu zwiększa się blask, a w środku rozjaśnia się wszystko w tak dużym stopniu, że zanikają nawet kształty rozświetlonych kul – zlewają się one ze sobą. Trzeba dodać, że artysta pracował nad ciągle zmiennym, subtelnie prowadzonym walorem, pozostawiając pozornie rozświetlającą się biel podłoża, a jego astronomiczna impresja nie stanowi mapy konkretnego wycinka nieba, lecz jest artystyczną fantazją.

Równie prosta jest praca **Jana Siekiery**, absolwenta Wydziału Grafiki ASP w Warszawie z 1994 roku, a później nawigatora na statkach handlowych, chętnie rysującego podczas podróży morze, przestrzeń i światło. Splątane i zwaloryzowane abstrakcyjne linie *Przedpołudniowej głębi*, rysunku z podróży z 2017 roku zainspirowanego realnie doznawanymi wrażeniami, nie oddają konkretnych stanów morza – stają się one jedynie powodem powstawania uogólnionych, rozświetlających się przestrzeni wodnego żywiołu.

Leszek Goliński ukończył ten sam kierunek, co poprzednio wymieniony artysta nieco wcześniej, w 1987 roku. Jego rysunek o tytule *Raj utracony* z 2017 roku jest przedstawieniem widzianego z góry, abstrakcyjnego, skonstruowanego pejzażu, miejscami intensywnie rozświetlonego i w jakimś celu wyeksponowanego przestrzennie. Sprawiające wrażenie

organicznych, ale nieokreślone i trudne do zidentyfikowania jego cząstki, pokrywające część niżej położonej powierzchni, przeplatają się z formami o zgeometryzowanej strukturze, a powyżej otoczone są masami o nierozpoznawalnym zarysie i sypkiej konsystencji. Tajemniczość surrealizującej przestrzeni przybliża, łączące się z tego rodzaju ujęciem formy, problemy niejednoznaczności i płynności różnych struktur, a także ich wzajemnego przenikania. Niekiedy w dość podobny sposób artyści uczestniczący w obecnym konkursie traktowali swoje operujące metaforami prace – *Raj utracony* stanowi jednak najbogatszą realizację tego typu.

W obecnym roku znacznie słabiej była prezentowana dziedzina grafiki – wyraźnie wartościowych prac nadesłano stosunkowo niewiele. Trudno określić powód tego stanu rzeczy, można tylko przypuszczać, że w większości przypadków technologia wykonywania graficznych prac angażowała – głównie młodych artystów, gdyż właśnie oni w większości nadsyłali prace na konkurs – w takim stopniu, że nie starczało im energii, by jeszcze dostatecznie dobrze przemyśleć, co sami chcieliby wykonać, więc w efekcie ich starań powstawały rzeczy przypadkowe, niezborne lub mało czytelne. Może to być dodatkowo powiązane ze zdarzającym się mniemaniem, że jakkolwiek kropkę czy kreskę artysta wytrawi albo wytnie w matrycy – automatycznie pojawi się jakieś znaczenie, i – oczywiście – plastyczna jakość, można się więc o nią wcale nie troszczyć.

Pozwalając sobie na ten nieprzyjemny osąd, trzeba dodać, że w odmienności od rysunku – wcale nie mniej pracochłonnego, jeżeli przygotowywany był w plakatomym formacie – wielu artystom realizującym grafikę umykała idea *Konfrontacji* odnosząca się do przestrzeni; częściej pozwalano sobie na ekspresję własnych, nie wyeksplikowanych dostatecznie różnych przeżyć, albo serie niedopowiedzianych i słabo powiązanych ze sobą aluzji niż na porządną konstrukcję całości.

W konkursie pojawiło się jednak kilka prac graficznych, które wyróżniała przynajmniej obecność plastycznych jakości, choć nie można być całkowicie pewnym, że ich obecność była w taki sposób zamierzona, w jaki zaistniały.

I Nagrodę otrzymała **Marta Muszyńska-Józefowicz**, absolwentka Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, za linoryt *Geometria utopiona w perspektywach*. Praca jest bardzo prosta, ale dzięki temu wymowna: pięć płaskich, zgeometryzowanych pali, wbitych w wodę, pozostawia smugę w jej głębi, a nadto rzuca boczny, zróżnicowany cień. Bliki światła na stojącej wodzie są nierealistycznie regularne; jaśniejają na niej dodatkowo dwa tory na środku, prowadzące w dal – nie wiadomo dla kogo, po co, a także, jakie miałyby przenosić znaczenia. Wyznaczają jednak poetycką perspektywę. Mżenie światła na spokojnej wodzie i rytm wbitych pali, powołują pełną przestrzeń – bliską konkretowi, ale zarazem od niego odległą, budującą otwartą metaforę.

Małgorzata Zaremba, absolwentka Wydziału Grafiki ASP w Warszawie w 2003 roku, z Pracowni Rafała Strenta, obecnie doktorantka na tymże wydziale, otrzymała II Nagrodę za akwafortę *W przestrzeni cyfrowego świata 3* z 2017 roku. Łączy ją z przedstawioną już I Nagrodą sposób podejścia do pracy plastycznej – narzucająca się prostota. Dośrodkowa konstrukcja przestrzeni grafiki opiera się na wykorzystaniu zaledwie dwóch elementów: słabo zaznaczonych linii, idących swobodnie w różnych kierunkach, najwyraźniej skupiających się w centrum, i niewielkich plam, mniej lub bardziej zagęszczanych, przypominających niegdyś atramentowe kleksy. Przestrzeń jest czytelna, ale jej znaczenie przysłonięte jest tajemnicą; może to być widoczny z daleka plan miasta czy rysunek ważnych z jakiegoś względu materialnych skupisk – autorka zwierza się, że fascynuje ją kwantowa teoria bytu, próbuje więc pomniejszyć graficzne środki wyrazu, by wyrazić swój emocjonalny stosunek do nauki. Temu właśnie służy także wyraz zbudowanej z niewielu elementów, choć w wyglądzie bardziej skomplikowanej i przez to wieloznacznie odbieranej przestrzeni.

III Nagrodę ex aequo otrzymały **Marlena Biczak** i **Natalia Pawlus**. **Marlena Biczak**, absolwentka Wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie z 2014 roku, obecnie doktorantka w tejże uczelni, dostała ją za akwafortę o tytule *Maniera*. Sugeruje ona przedstawienie może zdewastowanej

ściany jakiegoś pomieszczenia, śladów rzeczy trudnych do odcyfrowania czy też przestrzeni życia, która z niewiadomych względów już zamarła. Wnikliwym sposobem opracowania waloru śladowo ukazywanych przedmiotów artystka przypomina o dawnym malarstwie materii, prowadzącym często do autonomizacji obiektów, a nieraz obejmującej je przestrzeni.

Natalia Pawlus, absolwentka Wydziału Artystycznego w Cieszynie, należącego do Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, z 2008 roku, po doktoracie prowadząca tamże Pracownię Grafiki, w linorycie *Black Box 4* zajęła się zupełnie czymś innym: ukazaniem możliwości wyrazowych poprzez jednoczesne stosowanie odmiennych sposobów prowadzenia rysunku. Sens otoczonej różnego typu wizualnymi detalami ludzkiej głowy nie jest jednoznaczny – linoryt można próbować interpretować w rozmaity sposób, ale jego ewentualne znaczenia wyznacza niezmiennie przestrzeń determinująca relacje między ukazanymi obiektami.

Nagrodę Dyrektora Mazowieckiego Instytutu Kultury otrzymała **Małgorzata Stanielewicz**, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu z 1995 roku za linoryt *Miasto zakłócenia I: ścianę domów*, wypełniającą ściśle całą przestrzeń ulicy, a może nawet jednego długiego domu, rozrywa kilka klatek, które zostały krzywo wbudowane pod kątem 45°, bądź też spadają w dół nie wiadomo skąd... W wymowie grafika mieści się w nurcie podkreślającym cywilizacyjne zagrożenia, niegdyś zainspirowanym przez *Carceri* Piranesiego, dotąd chętnie przypominane, specyfiką tej grafiki jest jednak w większym stopniu groza klaustrofobii niż podkreślanie obecności niekończących się w przestrzeni dróg. Artystka wszakże zupełnie inaczej wyjaśnia swoje zainteresowania: „Miasto to mój obszar. Przestrzeń miejska, detal architektoniczny, krajobraz. Punktem wyjścia zwykle jest fragment realnej przestrzeni, oglądam mapy, gromadzę materiały, w trakcie pracy emocje i intuicja zaczynają mnie prowadzić i często ten pierwszy impuls jest tylko pretekstem, i tak przepuszczam go przez swoje emocje, wrażliwość.(...) Mój wzrok przyciągają odrapane, przetrawione przez czas obiekty, chropowate, ciche obszary, rozkład, zabrudzenia”.

Wśród przystanych prac w dziedzinie grafiki na uwagę zasługuje jeszcze linoryt zatytułowany *Przestrzeń* **Justyny Staśkiewicz-Jonak**, absolwentki Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie z 2009 roku, a obecnej doktorantki Wydziału Malarstwa warszawskiej ASP. Artystka gra dwuznacznością. Kiedy uważa się, że grafika ukazuje odległy pejzaż – szeroką przestrzeń ziemi i nieba, wypełnionego chmurami, zbudowaną z drobin, przypominających pustynny piasek o różnym zagęszczeniu, przecinają czarne pasy wznoszących się gór. Kiedy traktuje się ją jako widok z bliska – na piasku leży swobodnie pasiasty szal.

W odróżnieniu od grafiki stosunkowo szeroko zaprezentowała się w tym konkursie ostatnia dziedzina – rzeźba, jednocześnie znalazły się w niej interesujące prace o wysokiej jakości.

I Nagrodę otrzymała wspomiana już **Angelika Gurtat**, absolwentka Wydziału Rzeźby oraz studentka Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie za pracę *Systematyka linii* z 2017 roku. Przestrzenna praca została wykonana z licznych kawałków sznura, sklejonego ze sobą wzdłuż jego długości, wymodelowanego w kształcie obłej formy i później utwardzonego. Forma transparentnej rzeźby przypomina muszlę – otwartą przy obu swych krańcach, przy jednym z nich rozwiniętą szerzej. Fragmenty na ogół ściślej połączonych sznurowych linii w wielu miejscach rozdzielają się, tworząc liczne przeswity. Po włączeniu wewnętrznego oświetlenia, które do instalacji dodała autorka, układ elementów wydobywa quasi-organiczną formę: wytwarza obraz rozświetlonej nowej istoty w przenikającej ją przestrzeni. Zainstalowane światło nie zmienia natężenia, doznawanie zmienności kształtu wytworzonego obiektu zostało uzależnione od ruchu odbiorcy.

II Nagrody nie przyznano, zdecydowano natomiast, że dwie różne rzeźby potraktowane zostaną jako III Nagrody ex aequo. Jedną z nich otrzymała **Joanna Krystyna Romaniuk**, urodzona w Polsce, lecz działająca na Sycylii, za pracę zatytułowaną *Geometrie relazionali* z 2015 roku, drugą **Adam Cieślak**, nauczyciel w Liceum Plastycznym w Olsztynie, absolwent Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja

Kopernika w Toruniu z 2007 roku – także za pracę z drewna o tytule *W przestrzeni*. Obie formy rzeźbiarskie są konstrukcjami.

Praca **Joanny Romaniuk** składa się z dwóch prostych brył, jednej z jasnego, a drugiej z ciemnego drewna; po łatwym złożeniu mogą one stanowić prostopadłościan. Nie to jednak wpłynęło na jej dostrzeżenie: układ obu brył staje się aluzją do dawnych form architektury w różnych kulturach śródziemnomorskich. Nie odnosi się wyraźnie do konkretnego obiektu – przypomina jednak wczesne budowle Mezopotamii, a nawet achajskiej Grecji, na przykład wycięcie formy, sprawiające wrażenie wysokiego pasażu, przypomina o drodze i wejściu do tak zwanego Grobu Agamemnona w Mykenach.

W konstrukcji pracy *W przestrzeni* **Adama Cieślaka** zostały użyte w przekroju kwadratowe listwy o dwóch grubościach. Zespolone zostały ze sobą na trwałe, lecz w swym horyzontalnym biegu skręcają w różnych kierunkach – w sposób jakby niezorganizowany przecinają przestrzeń. Gdyby praca nie została wykonana ze sztywnego materiału, w jakimś stopniu przypominałaby układ, jaki mógłby zostać wytworzony przez wijące się węże: kiedy na grubszym, starszym – albo na dwóch grubszych osobnikach – harcowałyby mniejsze, owijając dorosłe indywidua w taki sposób, by znaleźć się jak najwyżej i wystawić głowy ponad nie... Być może artysta w przypadku pracy *W przestrzeni* wykorzystał podobną formalnie aluzję. Podobne do nagrodzonej pracy inne konstrukcje rzeźbiarza – mimo budowania ich także z wykorzystywaniem powtarzających się skrętów – nie prowadzą do równie jednoznacznych skojarzeń. Wskazane ukierunkowanie tłumaczyłoby wszakże sposób ujęcia całości kompozycji pracy.

Wyróżnienie z dziedziny rzeźby otrzymał **Tomasz Karolak**, absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie z Wydziału Wzornictwa Przemysłowego z 1991 roku, za konstrukcję ze spawanej stali o tytule *Wibracje*. Z rdzawej podstawy pnie się w górę około trzydziestu prętów, naśladujących źle poskręcane sprężyny, a raczej powyginane w sposób nieregularny, w większym stopniu zorganizowane pędem wzrostu. Pręty są zardzewiałe do trzech czwartych wysokości, bez nalotów i plam, jakby ktoś postanowił zamalować je rdzą – powyżej

są wyjątkowo równe. Dwa metalowe kwadraty, wytworzone u góry dzięki przekątnym i równoległym połączeniom, zespalaają w całość pionowy zestaw rdzewiejących prętów. Mimo skrętów całe *Wibracje* mają wyrównaną wysokość – przypominają regularny prostopadłościan. Podstawą prac rzeźbiarskich autora stała się technologia sprawdzająca się przy wykonywaniu przez niego różnych projektów użytkowych obiektów; powiada on wprost: „Ostatnio skupiłem się na technologii czarnej stali oraz chemicznego rdzewienia, czerwienia i metalizowania. Opracowuję własną paletę chemicznego rdzewienia stali, aby faktury i kolory w ten sposób uzyskane wykorzystać w przyszłych pracach rzeźbiarskich i malarskich”.

W dziedzinie rzeźby otrzymał jeszcze Nagrodę Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie **Marcin Smosna**, absolwent krakowskiej ASP, obecnie doktorant tamże. *Wewnętrzny spór*, praca wykonana z żywicy, to głowa dojrzalego mężczyzny, otoczona ścisłym, grubym zawinięciem – sięgającym od podbródka z przodu, do uszu z tyłu głowy – przypominającym kołnierz ortopedyczny. Poniżej głowy jest ono pęknięte na wylot na środku, a z przodu zostały w nim odcisnięte schematyczne palce dwóch wielkich, wbijających się głęboko dłoni. Wymowy tej pracy – symbolicznej a przy tym dosłownej – raczej nie trzeba komentować. Praca została nagrodzona nie tyle za zawierającą się w niej myśl czy za rozwiązanie przestrzenne, co za warsztat.

W wybranym przez Komisję Kwalifikacyjną zestawie do II etapu konkursu znalazły się różne rodzaje rzeźby. Dominuje w nich badanie bądź konstruowanie przestrzeni ukierunkowanej na zewnątrz – wychodzącej poza bryłę. Takie są właśnie obiekty dwóch wrocławian, *Pavillon 203* **Marcina Forsiewicz**a, architekta i rzeźbiarza i *Wrak* **Janusza Jasińskiego**, absolwenta, a obecnie asystenta na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu – rozwinięcie w przestrzeni stalowej formy wytworzonej wskutek zniszczeń. W tym samym kierunku – anektowania otaczającej pracę przestrzeni – idą poszukiwania ceramiczek **Joanny Roszkowskiej** i **Agnieszki Chudzickiej**.

W wybranym do II etapu konkursu zestawie obecne są także obiekty tradycyjnie pojmujące rzeźbę, więc jako odsłanianie formy z bryły materiału – wydobywanie jej z przestrzeni wewnętrznej. **Anna Zielińska**, obecna doktorantka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, a także niedawna absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi, **Maria Krasnodębska** zajęły się tematem brzemiennej, jak wiele innych prac w tym konkursie, wykonanych w drewnie, ale poprzez rzeźbienie. *Brzemien*a, autorstwa drugiej z wymienionych artystek, jednej z najmłodszych uczestniczek konkursu, to praca sprwadająca formę antropomorficzną do organicznej – sięgająca do tradycji obecnej w dziełach europejskich rzeźbiarzy sprzed stu lat, Hansa Arpa czy Constantina Brancușiego. Tylko po części podobne cele stawiała sobie **Anna Zielińska**; temat jej pracy zatytułowanej *Siła wypadkowa*, mieszczący się także w tytule, narzucił naturalistyczny sposób widzenia ciała – wyznaczył sposób kształtowania bryły rzeźby.

Wzorem poprzedniego konkursu do serii wystaw prezentujących dorobek obecnych *Konfrontacji* zaproszeni zostali przez kuratora całości, **Apoloniusza Węglowskiego**, artyści nie biorący udziału w uprzedniej rywalizacji, a mianowicie, **Andrzej P. Bator**, **Wojciech Beszterda**, **Mariusz A. Dański**, **Stefan Gierowski**, **Dorota Grynczel**, **Andrzej Kalina**, **Jerzy Kalina**, **Andrzej Leśnik**, **Andrzej Markiewicz**, **Adam Myjak**, **Alina Oksza-Orzechowska**, **Ryszard Otręba**, **Barbara Pszczółkowska-Kasten**, **Piotr Smolnicki**, **Stanisław Stach**, **Adam Styka**, **Barbara Szubińska** i **Joanna Wiszniewska-Domańska**.

Dariusz Kaca

Maria Krawczyk

Antoni Janusz Pastwa

Zbigniew Taranienko

PRZEWODNICZĄCY

Apoloniusz Węglowski

KURATOR KONKURSU

Wystunek
malarstwo
grafiki
rzeźba
JUN
Konkursu

Maria Teresa Krawczyk

Krytyk sztuki; ukończyła Historię Sztuki na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Mieszka i pracuje w Warszawie. Długoletni pracownik Galerii Zachęta w Warszawie (zorganizowała i prowadziła Wydział Terenowy współpracujący z Biurami Wystaw Artystycznych, a następnie Dział Dokumentacji). Kurator wystaw w kraju i za granicą m.in. wystaw polskiej grafiki w Århus, Ankarze, Hawanie, Krasnojarsku, Lwowie, Middlesbrough, New Delhi, Odessie, Pekinie, Sofii, Stambule; działu polskiego na Międzynarodowych Wystawach Małej Rzeźby w Budapeszcie; wystaw indywidualnych w Zachęcie: Zbigniewa Gostomskiego, Adama Myjaka, Adolfa Ryszki, Macieja Szańkowskiego, Zbigniewa Tymoszewskiego. Bierze udział w jury konkursów i wystaw ogólnopolskich. Autorka około 200 wstępów do katalogów wystaw indywidualnych (w tym wydawnictw albumowych) i zbiorowych. Opracowuje kalendaria, noty biograficzne i bibliografie do katalogów i innych wydawnictw (*Słownik Artystów Plastyków. Artyści Plastycy Okręgu Warszawskiego ZPAP, Allgemeines Künstlerlexikon*). Publikowała teksty krytyczne i recenzje w prasie oraz w pismach, m.in. „Nowy Wyraz” i „Widnokreghi”.

Teksty sygnowała: Maria Domurat, Domurat-Krawczyk; aktualnie używa wyłącznie nazwiska męża.

Zbigniew Taranienko

Estetyk, teoretyk teatru, krytyk sztuki i literatury, nauczyciel akademicki, organizator życia artystycznego. W 1965 r. ukończył archeologię śródziemnomorską na Uniwersytecie Warszawskim, a w 1969 r. studia filozoficzne w Instytucie Filozofii na tejże uczelni. W 1971 r. doktoryzował się tam pracą o teoriach genezy teatru greckiego. Pracował w Zakładzie Estetyki Instytutu Filozofii UW (1971–1982; 1995–2004); na Uniwersytecie SWPS w Warszawie jako profesor Kulturoznawstwa (2004–2012); na Wydziale Malarstwa ASP w Warszawie prowadził pracownię gościnną (2012/2013). Kierownik artystyczny warszawskiej Galerii Studio (1981–1995); redaktor artystyczny i merytoryczny wydawnictw zagranicznych Telewizji Polskiej (1996–2009). Członek Stowarzyszenia Pisarzy Polskich; pełnił różne funkcje we władzach Zarządu Głównego i Zarządu Oddziału Warszawa. Autor kilkuset publikacji, w tym ponad dwudziestu książek, głównie o polskiej sztuce współczesnej i teatrze; kurator ponad dwustu wystaw. Opublikował w obecnym stuleciu następujące tomy: *Józef Szajna and His World*, współautorstwo, 2000; *Dialogi o sztuce*, 2004; *Trzask pękających parawanów. Jerzy Grzegorzewski w Teatrze Studio*, 2006; *Fada'at Szajna al-masrahiyat*, Kair 2006; *Teatr Obiecany. 30 lat „Gardzienic”*, opr. z W. Dudzikiem, 2008; *Przestrzenie Szajny*, Rzeszów 2009; *Obszary abstrakcji. Dialogi o malarstwie ze Stefanem Gierowskim*, 2010; *Próba istnienia. Dialogi o rzeźbie z Adamem Myjakiem*, 2012; *Alchemia obrazu. Rozmowy ze Stanisławem Fijałkowskim*, 2012; *Artyści w hołdzie Józefowi Chełmońskiemu*, 2014; *Tadeusz Kantor przed „Umartą klasą”*, Kraków 2015; *Wizja natury. Dialogi z Tadeuszem Dominikiem*, 2016.

Zdjęcia z obrad Jury Konkursu, Galeria Test, Warszawa

na pierwszym zdjęciu, od lewej:
Apoloniusz Węglowski, Zbigniew Taranienko, Dariusz Kaca,
Maria Krawczyk, Antoni Janusz Pastwa

Ostatni z Ikarów, linoryt, 100 x 70 cm, 2018

Dariusz Kaca

Urodzony w 1960 roku w Kutnie. Studia w latach 1983–1989 w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi (obecnie ASP im. Władysława Strzemińskiego) na Wydziale Grafiki i Malarstwa – dyplom w Pracowni Grafiki Wydawniczej prof. Stanisława Łabęckiego i w Pracowni Technik Drzeworytniczych prof. Andrzeja Bartczaka w 1994 roku. Od 1997 roku pracuje na macierzystej uczelni; obecnie jako kierownik Pracowni Technik Drzeworytniczych i Książki Artystycznej na Wydziale Grafiki i Malarstwa. W 2017 roku otrzymał tytuł profesora. Zajmuje się grafiką, książką artystyczną, rysunkiem i malarstwem. Prezentował prace na 36 wystawach indywidualnych, m.in. w Białej-Podlaskiej, Koninie, Krakowie, Kutnie, Łodzi, Nałęczowie, Pile, Płocku, Radomiu, Warszawie, Włocławku, Wrocławiu, niemieckim Darmstadt, włoskim Urbino, portugalskim Évora, szkockim Dundee oraz na około 250 wystawach zbiorowych krajowych i zagranicznych. Wielokrotnie nagradzany za twórczość w dziedzinie grafiki i książki artystycznej na międzynarodowych oraz ogólnopolskich konkursach. Uczestnik i stypendysta m.in. warsztatów drzeworytu japońskiego – *Workshop Program for Japanese Woodblock Printmaking* w Nagasawie w Japonii (2004).

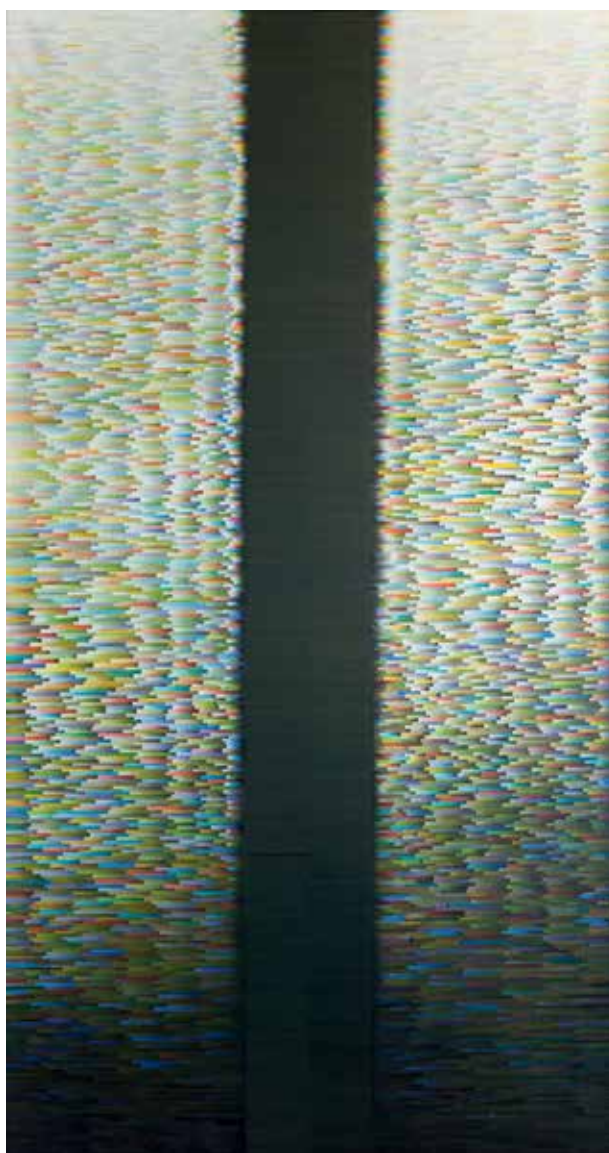

Kości IV z cyklu Cienie, drewno, 105 x 205 x 160 cm, 2010

Antoni Janusz Pastwa

Urodził się w 1944 roku w Brzozie. Ukończył Liceum Plastyczne w Kielcach. W latach 1964–1970 studiował na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie; kształcił się w Pracowniach prof. Mariana Wnuka i prof. Stanisława Stoniny. Dyplom wykonał pod kierunkiem prof. Jana Bohdana Chmielewskiego. Związany z macierzystą uczelnią – w 1974 r. zatrudniony jako asystent na Wydziale Rzeźby; od 1981 r. prowadził Pracownię Kamienia, od 1995 r. – Pracownię Rzeźby na Wydziale Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki, od 2001 r. Pracownię Dyplomującą na Wydziale Rzeźby. W 1994 r. otrzymał tytuł profesora. W latach 1990–1996, 1999–2002, 2002–2006 sprawował funkcję dziekana Wydziału Rzeźby. W latach 1978–1980 był stypendystą Funduszu Kultury MKiS. Jest członkiem Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Wielokrotnie uczestniczył w pracach jury ogólnopolskich konkursów rzeźbiarskich, niejednokrotnie pełniąc funkcję przewodniczącego. Jest laureatem m.in. Srebrnego Medalu „Gloria Artis”, Nagrody Ministra Kultury i Złotego Wawrzynu Olimpijskiego. Zajmuje się głównie rzeźbą i rysunkiem. Jest autorem rzeźb w przestrzeni publicznej, m.in. projektów pomników Józefa Brandta w Orońsku (1973), Henryka Wieniawskiego w Lublinie (1977), wspólnych realizacji z Adamem Myjakiem – Pomnika Katyńskiego w Warszawie (1981), Grobu Nieznanego Żołnierza w Częstochowie (1999), Kwadrygi na frontonie warszawskiego Teatru Wielkiego (2002). Jest twórcą Statuetek, m.in. *Mecenas Kultury* (2004) czy *Dobroczyńca Kultury* (2008). Swoje prace prezentował na licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą, m.in. w Warszawie, Krakowie, Białymstoku, Olsztynie, Orońsku, Poznaniu, Zamościu, a także w Rzymie, Madrycie i niemieckim Duisburgu.

Kompozycja, olej, płótno, 150 x 80 cm, 2018

Apoloniusz Węglowski

Urodził się w 1951 roku w Piasecznie. Studiował na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie; dyplom z wyróżnieniem otrzymał w Pracowni Malarstwa prof. Stefana Gierowskiego w 1982 r. (aneksy w Pracowniach: Grafiki prof. Haliny Chrostowskiej, Kompozycji prof. Romana Owidzkiego i Tkaniny prof. Wojciecha Sadleya). Od 1983 r. jest związany z macierzystą uczelnią, a od 2006 – także z Politechniką Radomską im. Kazimierza Pułaskiego (obecnie Uniwersytet Technologiczno-Humanistyczny). Profesor zwyczajny, prowadzący na obu tych uczelniach Pracownie Malarstwa i Rysunku. Był stypendystą Ministra Kultury i Sztuki w latach 1981 i 1999 oraz Fundacji Kultury w 1993 r. Jest laureatem licznych nagród i wyróżnień, m.in. Grand Prix – Nagrody Talensa (2001); Grand Prix – V Triennale Współczesnego Rysunku Polskiego w Lubaczowie (2002); Nagrody Rektora ASP w Warszawie (2012). Zorganizował wiele wystaw indywidualnych w Polsce, m.in. w Warszawie – Centrum Sztuki Studio (1986), Galeria Rzeźby SBWA (1988, 1990), Galeria DAP ZPAP (2001), Galeria 3A w ASP (2008); w Muzeach Sztuki Współczesnej – w Chełmie (Galeria 72, 1987) i w Radomiu (1993); w Galerii Ostrołęka i w Muzeum im. Stanisława Staszica w Pile (2017), a także w Niemczech, m.in. w Evangelische Akademie in Loccum (1988). Brał udział w dziesiątkach wystaw zbiorowych w kraju i za granicą. Publikacje o twórczości artysty znajdują się m.in. w albumach: *Artyści polscy o papieżu*, dr J. Jaworska, 1996; *Twórcy i dzieła*, dr Z. Taranienko, 1997; *Inspiracje religijne 1980–1989*, ks. D. Łuszczek, 1998; *W poszukiwaniu ładu*, dr B. Kowalska, 2001; *Inspiracje pasyjne w sztuce polskiej w latach 1979–1999*, prof. R. Rogozińska, 2002; *20 Plenerów spod znaku geometrii*, dr B. Kowalska, 2004; *100 % malarstwa*, J. Dąbrowski, 2009; *Sztuka Indywidualności*. Tom 1, M. Szewczuk, 2010; *Inicjacje i transgresje. Antystrukturalność sztuki XX i XXI wieku w oczach socjologa*, P. Moźdzynski, 2011; *Artyści w hołdzie Józefowi Chełmońskiemu*, dr Z. Taranienko, 2014; *Język geometrii – półwiecze przemian*, dr B. Kowalska, 2016.

Marcin Bielski

Tomasz Chudzik

Małgorzata Drozd-Witek

Agnieszka Gogola

WYRÓŻNIENIE

Leszek Goliński

Angelika Gurtat

Sławomir Kaproń

Kazimierz Kawa

Marlena Makiel-Hędrzak

Keiji Matsumoto

I NAGRODA

Jarostaw „Viking” Olszewski

Edyta Piłat

III NAGRODA

Emilia Pitucha

II NAGRODA

Jan Siekiera

Urszula Szulborska

Kaja Utkowska

Paweł Warchoł

Filip Wierzbicki-Nowak

Marzena Zacharewicz

rysunek
malarstwo
grafika
rzeźba

Justyna „Baśnik” Andrzejewska

Magdalena Barczyk-Kurus

Zbigniew Blekiewicz

Marta Czarnecka

Elwira Goctowska

I NAGRODA

Joanna Gołaszewska

Olena Horhol

Jakub Jakubowski

Iza Jaśniewska

Dagmara Jemioła-Hryniewicka

Joanna Kaucz

Sylwia Krupińska

Romuald Krzyżanowski

Marlena Kuć

Dominika Lewandowicz

Paweł Lewandowski-Palle

Artur Ligenza

Tomasz Myjak

WYRÓŻNIENIE

Maciej Osmycki

II NAGRODA ex aequo

Daria Pietryka

Ewa Przanowska

Magda Przanowska

Helga Radochońska

Zofia Skiba

Olga Skorża

J.M. Szczurek

Marta Wawrzynowicz

Katarzyna Wendland

Krystyna Wołowska

II NAGRODA ex aequo

Ernest Zawada

rysunek
malarstwo
grafika
rzeźba

Locus II, olej, płótno, 80 x 100 cm, 2017

Zbigniew Blekiewicz

Urodzony w 1957 roku w Gdańsku. Absolwent Wydziału Malarstwa i Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (Pracownia prof. Hugona Laseckiego oraz prof. Włodzimierza Łajminga); dyplom w 1989 r. u prof. Wł. Łajminga; aneks z Malarstwa Ściennego u prof. Andrzeja Dyakowskiego. W latach 1993–2000 asystent na gdańskiej ASP, a 2000–2011 adiunkt w Pracowni Wiedzy o Działaniach i Strukturach Wizualnych na Wydziale Malarstwa tejże uczelni. Od 2013 r. adiunkt w Katedrze Sztuk Wizualnych na Wydziale Budownictwa i Architektury (Kierunek Wzornictwo) Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Wybrane osiągnięcia: Nagroda Ministra Kultury i Sztuki w dziedzinie malarstwa na wystawie *Dyplom 88-89*, Toruń; stypendium zagraniczne Ministra Kultury i Sztuki w Akademii Sztuk Pięknych w Århus, Dania (1992); Wyróżnienie na 5. Ogólnopolskiej Wystawie *Muzyka w malarstwie*, Tychy (1994), Wyróżnienie na II Festiwalu Sztuki Gdańskiej, Gdańsk (2002); II Nagroda w Konkursie *Wiersz+Obraz*, Dworek Sierakowskich, Sopot (2017).

Manfred Bator

Marlena Biczak

III NAGRODA ex aequo

Małgorzata Chomicz

Adam Czech

Katarzyna Gielecka-Grzemska

Alicja Grobelka

Marta Javorska

Tomasz Kawełczyk

Barbara Komaniecka

Michał Kurkowski

Natalia Łach

Weronika Marszelewska

Agnieszka Mazek

Marta Muszyńska-Józefowicz

I NAGRODA

Natalia Pawlus

III NAGRODA ex aequo

Małgorzata Stanielewicz

NAGRODA Dyrektora Mazowieckiego Instytutu Kultury

Justyna Staśkiewicz-Jonak

Justyna Stefańczyk

Izabela Stenka

Anna Trojanowska

Natalia Witasik

Małgorzata Zaremba

II NAGRODA

Sylwia Zdzichowska

Wyśliniek
malarstwo
grafika
rzeźba

Olga Bratkowska

Agnieszka Chudzicka

Adam Cieślak

III NAGRODA ex aequo

Marcin Forysiewicz

Angelika Gurtat

I NAGRODA

Katarzyna Handzlik

Janusz Jasiński

Tomasz Karolak

WYRÓŻNIENIE

Bożena Klimek-Kurkowska

Maria Krasnodębska

Jagoda Nowak-Bieganowska

Joanna Krystyna Romaniuk

III NAGRODA ex aequo

Joanna Roszkowska

Marcin Smosna

NAGRODA REKTORA ASP w Warszawie

Anna Zielińska

Wysocki
malarstwo
grafika
rzeźba

Andrzej P. Bator

Wojciech Beszterda

Mariusz A. Dański

Stefan Gierowski

Dorota Grynczel

Andrzej Kalina

Jerzy Kalina

Andrzej Leśnik

Andrzej Markiewicz

Adam Myjak

Alina Oksza-Orzechowska

Ryszard Otręba

Barbara Pszczółkowska-Kasten

Piotr Smolnicki

Stanisław Stach

Adam Styka

Barbara Szubińska

Joanna Wiszniewska-Domańska

Występnek
malarstwo
grafika
rzeźba
artyści
zaproszeni

INDEKS

Justyna „Baśnik” Andrzejewska	40	Jakub Jakubowski	47
Magdalena Barczyk-Kurus	41	Janusz Jasiński	105
Andrzej P. Bator	116	Iza Jaśniewska	48
Manfred Bator	73	Marta Javorska	79
Wojciech Beszterda	117	Dagmara Jemioła-Hryniewicka	49
Marlena Biczak	74	Dariusz Kaca	13
Marcin Bielski	19	Andrzej Kalina	121
Zbigniew Blekiewicz	42	Jerzy Kalina	122
Olga Bratkowska	99	Sławomir Kaproń	25
Małgorzata Chomicz	75	Tomasz Karolak	106
Agnieszka Chudzicka	100	Joanna Kaucz	50
Tomasz Chudzik	20	Kazimierz Kawa	26
Adam Cieślak	101	Tomasz Kaweńczyk	80
Marta Czarnecka	43	Bożena Klimek-Kurkowska	107
Adam Czech	76	Barbara Komaniecka	81
Mariusz A. Dański	118	Maria Krasnodębska	108
Małgorzata Drozd-Witek	21	Maria Teresa Krawczyk	12
Marcin Forsyewicz	102	Sylwia Krupińska	51
Katarzyna Gielecka-Grzemska	77	Romuald Krzyżanowski	52
Stefan Gierowski	119	Magdalena Kuć	53
Elwira Goćłowska	44	Michał Kurkowski	82
Agnieszka Gogola	22	Andrzej Leśnik	123
Leszek Goliński	23	Dominika Lewandowicz	54
Joanna Gotaszewska	45	Paweł Lewandowski-Palle	55
Alicja Grobelka	78	Artur Ligenza	56
Dorota Grynczel	120	Natalia Łach	83
Angelika Gurtat	24, 103	Marlena Makiel-Hędrzak	27
Katarzyna Handzlik	104	Andrzej Markiewicz	124
Olena Horhol	46	Weronika Marszelewska	84
		Keiji Matsumoto	28
		Agnieszka Mazek	85

Marta Muszyńska-Józefowicz	86	Barbara Szubińska	132
Adam Myjak	125	Urszula Szulborska	33
Tomasz Myjak	57	Zbigniew Taranienko	12
Jagoda Nowak-Bieganowska	109	Anna Trojanowska	92
Alina Oksza-Orzechowska	126	Kaja Utkowska	34
Jarosław „Viking” Olszewski	29	Paweł Warchoń	35
Maciej Osmycki	58	Marta Wawrzynowicz	66
Ryszard Otręba	127	Katarzyna Wendland	67
Antoni Janusz Pastwa	14	Apoloniusz Węglowski	15
Natalia Pawlus	87	Filip Wierzbicki-Nowak	36
Daria Pietryka	59	Natalia Witasik	93
Edyta Piłat	30	Joanna Wiszniewska-Domańska	133
Emilia Pitucha	31	Krystyna Wołowska	68
Ewa Przanowska	60	Marzena Zacharewicz	37
Magda Przanowska	61	Małgorzata Zaremba	94
Barbara Pszcótkowska-Kasten	128	Ernest Zawada	69
Helga Radochońska	62	Sylvia Zdzichowska	95
Joanna Krystyna Romaniuk	110	Anna Zielińska	113
Joanna Roszkowska	111		
Jan Siekiera	32		
Zofia Skiba	63		
Olga Skorża	64		
Piotr Smolnicki	129		
Marcin Smosna	112		
Stanisław Stach	130		
Małgorzata Stanielewicz	88		
Justyna Staśkiewicz-Jonak	89		
Justyna Stefańczyk	90		
Izabela Stenka	91		
Adam Styka	131		
J.M. Szczurek	65		

KOORDYNACJA PROJEKTU

Galeria Test MIK
Jolanta Bedyńska, Apoloniusz Węglowski, Michał Jan Wielowiejski, Teresa Zajęc

TEKST

Zbigniew Taranienko

OPRACOWANIE NOT

Jolanta Bedyńska, Teresa Zajęc (MIK)

REDAKCJA

Anna Kowalska (MIK)

KOREKTA

Jolanta Bedyńska, Teresa Zajęc (MIK)

KONCEPCJA I PROJEKT GRAFICZNY KATALOGU

Dariusz Kaca, Agata Nowak

ZDJĘCIA

Marcin Bielski, Michał Jan Wielowiejski (MIK) oraz Jolanta Bedyńska (str. 12), Agata Nowak (str. 13), Agata Ciołek (s. 14), Filip Wierzbicki-Nowak (s. 36), Tomasz Myjak (s. 57), Andrzej P. Bator (s. 116), Wojciech Beszterda (s. 119), Mariusz A. Dański (s. 118), Mikołaj Kalina (s.121), Jerzy Kalina, Tomasz Kaczyński (s. 122 rander), Sebastian Krzywak (s. 123), Krzysztof Berezowski (s. 124), Aleksander Myjak (s. 125), Alina Oksza-Orzechowska (s. 126), Piotr Smolnicki (s. 129), Stanisław Stach (s. 130), Piotr Tomczyk (s. 133)

WYDAWCA

Mazowiecki Instytut Kultury

DRUK I OPRAWA

DRUKARNIA READ ME w Łodzi

NAKŁAD

500

Copyright by Mazowiecki Instytut Kultury, Warszawa 2018

ISBN 978-83-63427-34-4

MAZOWIECKI
INSTYTUT
KULTURY

JEDNOSTKA
ORGANIZACYJNA
SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA
MAZOWIECKIEGO

20^{lat} Mazowsze

Mazowiecki Instytut Kultury jest instytucją finansowaną ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego

galeria test
MAZOWIECKI INSTYTUT KULTURY

Stowarzyszenie Autorów
ZAiKS

